



DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

VERSCHIJNT APERIODIEK BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—
SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8,— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35

ADVERTENTIES: PER VAK f 8,— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: MARKT 37a

UITGAVE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — ADMINISTRATIE: OUDE DELFT 95
22STE JAARGANG — 2 MAART 1950 — 4 BLZ. No. 17

HOOFDREDACTEUR: G. J. VAN DER GRINTEN. GRIFFIER: W. E. RÖELL.

REDACTEURS: H. G. SENF — R. L. BOSCH — G. H. HOFSTEDÉ — D. VAN WOERKOM —



REDACTIONEEL

Nog niet zo heel lang geleden vergaloppeerde zich een recensent bij de bespreking van Sartre's stuk „Vuile Handen”. Hij betreurde de omissie van een bepaald deel, terwijl bij de uitvoering in Parijs, onder Sartre's supervisie, ook dit deel was weggelaten. Na een reactie van het gezelschap zag deze recensent zich genoodzaakt zijn uitlating te verdedigen, hetgeen hem slecht afging daar o.i. hij aanvankelijk niet zo volkomen op de hoogte was, als hij wel trachtte te doen voorkomen.

Dat deze heer ter zake kundig is, ondanks deze kleine vergissing, is aan geen twijfel onderhevig.

Wij hebben dit niet gereleveerd om de zaak zelve, maar alleen om een recent voorbeeld te geven van het komische element in een démasqué (hoe gering ook in dit geval).

Een ander voorbeeld is het zich realiseren van het auteurschap van de volgende regels: (de sectie) „waarschuwt tegen aankweken van de stuitende geest van sportheldenverering, die een van de kenmerken van onze uit het lood geslagen samenleving is”.

Of we deze opmerking onjuist achten? Geenszins, al zouden we het ook niet direct beamen.

Want we weten dat een generaliserende opmerking over één der facetten der samenleving, een grondige bestudering van het geheel — en een samenvattende geest — vereist.

En daarom hechten we wél gezag aan datgene wat Huizinga schrijft over de rol van de sport in onze samenleving.

Omdat de eerstgenoemde opmerking voorkomt in een officieel geschrift gaan we erop in; in een gesprek kan men er aan voorbijgaan omdat in zo'n geval opmerking en auteur bijeen en niet-te-scheiden zijn, reden waarom men — mits men de ander kent — de opmerking naar juiste waarde kan schatten. Het gebeurt maar al te vaak dat een autoriteit, oordeelkundig op een bepaald gebied, overgehaald wordt — door zichzelf of anderen — om dit gezag ook op ander terrein te laten gelden.

Het is goed hierop te letten zelfs al wist men al lang welke waarde men had te hechten aan prijzende opmerkingen over de wederopbouw van ons land door buitenlanders die enkele dagen hier vertoeven (zoals b.v. in het gastenboek van Elseviers Weekblad) of het aanbevelen van een bepaald sigarettenmerk door sporthelden (zoals men in Amerikaanse tijdschriften kan zien).



Al weer hebben we een serieuze toon aangeslagen en het is goed de tegenwoordige dingen ernstig te nemen, om zich des te meer te kunnen vermaken als er een plezierige afleiding is.

Daarom kunnen we het bezoeken van het Apollobal en het frequenteren van de Sociëteit aanbevelen. Opdat door de ernst het „Gaudeamus igitur” tot zijn volle recht kome!



GEDACHTEN EN GEDICHTEN

„Als Gregor Samsa eines Morgens aus unruhigen Träumen erwachte, fand er sich in seinem Bett zu einem ungeheuren Ungeziefer verwandelt.” Dit begin van Kafka's „Die Verwandlung” heeft mij altijd diep getroffen, waarom weet ik niet, mogelijk het absurde hiervan.

Natuurlijk verwonderde het Gregor Samsa dat hem dit overkomen was, maar neen, het was geen droom. En dan begint het verhaal waarin zijn ellende in de nieuwe toestand beschreven wordt. Voor vol wordt hij niet aangezien, telt niet mee, verkommert en sterft tenslotte.

Het is opmerkelijk dat men getroffen wordt door iets waarvoor geen verklaring te vinden is, totdat door de een of andere ervaring de ogen geopend worden en het eerst zo absurd lijkende, overgaat in een huiveringwekkende realiteit.

Zo heeft mij ook „der Prozess” irreeël en tot de onmogelijkheden behorend, geschenen. Doch ook het probleem dat Kafka hierin stelt krijgt, vertaald in datgene wat ons bezig houdt, de komende reorganisatieplannen van de Technische Hogeschool een zekere lugubere realiteit. Evenals Josef K. in conflict leeft met de Wet, deze oppermachtige, die hij niet nader kent, maar die hem onweerstaanbaar bindt, hij is betrokken in een proces, waarvan hij zich niet los kan maken, waaraan hij tenslotte ten gronde gaat.

Zo kan ik mij langzamerhand niet meer onttrekken aan de gedachte dat ik mij verhoud tot de T. H. plannen als Josef K. tot zijn probleem. Het proces ontwikkelt zich onontkoombaar, zonder dat ik enig deel heb eraan, doch daar elke vergelijking ergens mank gaat, zo treft ook deze vergelijking dit lot en niet zoals Josef K. weet ik wel wie de rechter is.....

Deze lugubere gedachten krijgen voor mij een bijzondere realiteit, wanneer ik mij afvraag wat ik weet van deze plannen: van hun oorsprong ontwikkeling uiteindelijk doel, van mijn actief aandeel erin en ik ben geneigd mij zo langzamerhand in te gaan leven in de toestand van Gregor Samsa, die op een morgen merkte dat hij veranderd was in een afschuwelijk insect.

Nu ik dit neergeschreven heb, wordt mij duidelijk dat er verschil bestaat tussen het gebruik van het woord realiteit en het woord werkelijkheid. Realiteit en werkelijkheid dekken elkaar niet volkomen. Realiteit is gedeeltelijk geschoven in de toekomst; ik kan mij inleven in een toestand die nog geen werkelijkheid — nu — is geworden, doch voor mij zo reëel wordt, dat aan de andere kant realiteit werkelijkheid wordt, zonder nochtans objectief tot het huidige ogenblik te behoren. Voor velen moge dit een doelloos woorden- of gedachten-spelletje lijken, laten zij thans dit eens meer trachten te doen om de ernst van de zaak. En in het bijzonder wel zij, die gefascineerd door de mogelijkheden hunner tastbare en technische wereld en zich niet van hun beperktheid bewust zijn.

En wel in die mate gefascineerd (en geborneerd!) dat het abstracte door hen vanzelfsprekend als irreeël gedacht wordt, terwijl juist het abstracte zo concreet kan zijn. Dat zij de paradox vatten! Daarom kunnen velen, juist in Delft, de a.s. toestand pas ten volle beseffen wanneer de resultaten tastbaar voor hun liggen en derhalve wil dit artikel een waarschuwing zijn voor deze houding.

Het komt er op aan dat men in de tijd, waarin de definitieve besluiten nog niet gevallen zijn — al of niet volgens de methode beschreven in der Prozess — dat men zich bezint op de minimum waarden die wij te verdedigen hebben in onze tijd.

Niet alleen degenen, die direct te maken hebben met de reorganisatie en ook niet degenen die getroffen kunnen worden door de te nemen maatregelen, maar evenzeer zij, die geneigd zijn zich afzijdig te houden, omdat zij niet tastbaar erbij betrokken zullen zijn. Juist deze categorie die nog de meerderheid vormt in het D.S.C. en op wie de plicht rust de toekomst voor de hun volgenden te bepalen.

Waar ik nu kom tot te leveren kritiek en een oudere dan direct kan komen met het argument dat jongeren nu eenmaal een situatie niet „objectief” kunnen bezien, krijg ik te rechter tijd het boek „Jagen om te Leven” van Gomperts in handen die hierin het dilemma aanwijst, dat ontstaat wanneer jongeren, ondanks het feit dat zij geen goede kritiek kunnen leveren, omdat het hun ontbreekt aan eruditie en ervaring, waarmee ouderen beter mee zijn uitgerust of hun gemis althans in mindere mate voelen, niettemin oordelen omdat zij het niet laten kunnen.

Dit dilemma heeft bijvoorbeeld de Tachtigers niet weerhouden hun arrogante kritiek te leveren, die later vermoord is door deze officieel te sanctioneren in alle schoolboekjes.

Hoe dan ook, er zal kritiek van jongeren blijven komen en aan de hand van bovenstaand voorbeeld kan de verwachting gewekt worden dat deze kritiek naderhand als juist beoordeeld wordt, zodat dit dilemma in een paradox zal veranderen.

Student zijn betekent een rol spelen. Hier mee is niets deni-

grerends gezegd over de toneelspeler, wil hij een goede zijn, wiens taak het is ook een rol te spelen. Dit is een historisch gegroeid feit¹⁾ men kan ermee instemmen of het afkeuren: de toestand bestaat.

Anders dan de toneelspeler moet de student loyaal zijn aan de rol die hij, wanneer hij lid is van het D.S.C., speelt; de acteur toch moet elke avond een ander personage voorstellen. Doch nadat hij eenmaal deze rol op zich genomen heeft, speelt hij haar écht, de student stelt de student voor, de toneelspeler een fictie. (Men vatte dit niet verkeerd op: het toneelstuk hoeft geen fictie te zijn; ik bedoel hier alleen mee dat de acteur iemand uitbeeldt die niet bestaat in tastbare werkelijkheid). Dus juist dit binnen deze begrenzing van géén spel te spelen in zijn spel is het dat hij plotseling ernstig reageert wanneer het gaat om de waarde die dit spel voor hem vertegenwoordigt. Voor ieder zal deze waarde anders blijken, doch vast staat voor mij, dat wanneer de nu bekende plannen uitgevoerd zullen zijn, de student zijn spel niet meer kan spelen.

Dit reageren zal dienen te geschieden in een oprechtheid en een fatsoen, waarvoor vrijheid en zelfstandigheid noodzakelijk zijn, twee begrippen, die, al worden ze niet met dezelfde letters gespeld één en onverbreekelijk zijn.

Deze begrippen oprechtheid en fatsoen denk ik mij waarlijk niet gehanteerd volgens maatstaven, helaas gebruikelijk dikwijls op het strand, doch veeleer een geestelijke zindelijkheid. En juist deze vrijheid, die de grondslag vormt voor oprechtheid en fatsoen raakt tegenwoordig in verdrukking, omdat de vrijheid een officiële rangorde krijgt, zoals sommige groepen kunstenaars zich op het ogenblik hun autonomie prijs geven in ruil voor de linzensoep van subsidie en staatsprijzen. Onze taak is hertegen te waken, anders gaat het ons als Jozef K.²⁾ Zo wij al niet doodgedrukt worden, zullen wij ons toch op een morgen veranderd weten in het een of andere insect, om aldus een caricatuur van de verloren vrijheid te zien.

¹⁾ Te herinneren aan 1861, 1906 en 1923. Zie gedenkboek en archieven.
²⁾ Verward in een hiërarchie van gezagsverhoudingen waarin geen beroep mogelijk is.

D. VAN WOERKOM.

CONFECTIE EN MAATWERK BIJ DE T.H.-EXAMENS.

De reorganisatie van het Technisch Hoger Onderwijs zal zich ook bewegen op het gebied van de examens. Daarmee stemt iedereen in, want de toestand van het ogenblik is lang niet volmaakt.

De examenperikelen zouden niet bestaan, als het aantal studenten maar klein was. Dan was er haast geen regeling nodig, de hoogleraar kon gemakkelijk het contact met zijn studenten bewaren, en als beide partijen de tijd rijp oordeelden kwam er een examen. Deze situatie bestaat in Delft soms in de hogere studiejaren, en aan andere inrichtingen voor Hoger Onderwijs gedurende de gehele studie. De student volgt zijn eigen tempo (de beste wijze van studeren), maar is onderworpen aan de critiek van de hoogleraar. Deze heeft gelegenheid de student een examen naar maat af te nemen; bij onvoldoende uitslag kan hij bepalen, hoe lang hij de candidaat niet terug wenst te zien. Een zeer gunstig gevolg van dit contact is verder, dat hij eventueel de student kan aanraden maar liever met de betrokken studie op te houden (consilium abeundi). Als zo'n advies van meer kanten gegeven wordt, is het zeer waarschijnlijk terecht verstrekt en zal een student het nauwelijks voorbijgaan. Voor een selectie van deze aard is doorgaans minder dan twee of vier jaar nodig!

Helaas — tot ons aller spijt — is het aantal studenten niet klein. Algemene regelingen trachten de persoonlijke te vervangen. De student — massaartikel — krijgt als zodanig een confectie-examen. Vaak kan het niet anders; toch zijn wij er niet van overtuigd, dat in alle gevallen alles gedaan wordt om het contact hoogleraar-student, ook in de examens, te bewaren. Er zijn voorbeelden van gevallen, waarin dat contact ook nu mogelijk is. Het mag niet gebeuren, dat men zoals op 't ogenblik ergens drie studiejaren kan doorlopen zonder ooit één hoogleraar te hebben gesproken. De bovenbeschreven wijze van selectie (die van een veel hogere orde is dan de thans voorgestelde) is ook niet essentieel onuitvoerbaar.

Bij het maken van een algemene examenregeling is men er na de vorige Wereldoorlog toe overgegaan de meeste zittingen in één jaarlijkse periode te concentreren. De gevolgen hiervan zijn voor studie en studentenleven schadelijk geweest. De studie ging periodieke, enorme opeenhopeningen vertonen, met als gevolg onregelmatig werken, overspannen mensen. Verder had iemand, die op een al dan niet nuttige manier enkele maanden achter was gekomen, grote kans deze achterstand te zien gelijkschakelen tot een heel jaar — wat allerminst dus een bekortende invloed op de studietijd betekende. Wat het

studentenleven betreft, wanneer nu de student gevraagd werd aan enige sociale bezigheid tijd te geven, beduidde dat grote kans op een jaar verlies, en hoe zeer ook de studentenmaatschappij zulke mensen nodig heeft, hoe belangrijk zulk werk is voor de vorming van de persoon zelf, hij zal zich sterk be-raden eer hij deze prijs betaalt.

Onder de gegeven omstandigheden heeft het ons verbaasd bij de reorganisatie-plannen slechts te lezen, dat men de duur van de examenperiode wil beperken. Inderdaad wordt ook de beoordeling door instructeurs als verbetering genoemd, maar die is er slechts voor enkele vakken gedurende korte tijd en wat daarna? Bovenstaand doel van de beperking van de examentijd kan óók bereikt worden door de examens in de tijd te decentraliseren. Dat wil zeggen: Als mondeling examineren niet mogelijk is, dan toch niet één grote zitting voor allen vóór of na de vakantie, maar een aantal kleine zittingen het hele jaar door, waarvoor de colleges niet onderbroken behoeven te worden. Aan een eventueel afwijzen kan een bepaalde periode, afhankelijk van de kwaliteit van het examenwerk, verbonden worden.

Louter om administratieve redenen kan men deze regeling niet afwijzen. De administratie van het massa-examen is ook niet eenvoudig. De kans, dat men het examen „maar eens gaat proberen” verdwijnt door het gebruiken van de termijn van afwijzing. Werken volgens de „pomp-spu”-methode wordt niet sterker in de hand gewerkt dan bij het examen inééns, als de stof waarin men tegelijk wordt geëxamineerd niet te beperkt is. Elke examinerator zal bovendien naar begrip blijven zoeken, een waarborg dat de kennis bezonken is. De aansluiting tussen examen en colleges is niet zo direct meer; geen student loopt echter alle colleges en voor wie dat wel doet is er altijd nog de gelegenheid om mee te doen aan de zitting, die op het laatste college volgt.

Men zou hiermee voor velen een belangrijke bekorting van de studie bereiken — iets, dat nodig is en waar alle plannen zich mee bezighouden; de bekende figuur van de eerstejaars, die maar niet werkt, omdat hij „vóór Kerstmis niets gedaan heeft, het nu in Mei niet haalt en toch niet vóór volgend jaar Mei wéér examen kan doen” is niet meer. Dat colleges en oefeningen het hele cursusjaar door kunnen gaan is al opgemerkt. In het studentenleven ten slotte zullen niet meer vele van de besten om der wille van het examen op de achtergrond moeten blijven.

Dàn is bij gebrek aan maatwerk een elastisch confectieproduct op de markt gebracht, dat niemand meer een jaar in zijn hemd laat staan.

G. H.



INGENIEUR EN INDUSTRIALISATIE.

Onder dit motto heeft Drs. Ir Ekker op een avond gesproken; georganiseerd werd deze bijeenkomst door de D. S. Debating Club.

Een aardige alliteratie, al hebben wij over de ingenieur in dit verband verder niet veel meer gehoord. Des te meer over de industrialisatie, een onderwerp waarover veel te zeggen zou zijn — hetgeen de inleider ook deed — maar de wijze waarop was onbevredigend.

Immers het doel was debat uit te lokken en meestal wordt dit bereikt door er van uit te gaan dat men reeds geattaqueerd is en dat dus de stellingen een toelichting behoeven die zich hiertoe beperkt.

Maar de enigszins breedspakige inleiding van de heer Ekker was vlak en weinig polemisch gericht.

Hetgeen verbazing wekt daar zelfs de rechtvaardiging van

sprekers werkring in het geding zou kunnen worden gebracht.

Ditmaal kunnen wij kort zijn over de inhoud van het gesprokene, omdat de stellingen deze in voldoende mate suggereren; de mérites en feilen kunnen wij slecht beoordelen.

Bij het debat bleken vooral Prof. Josephus Jitta en de heer Wellenstein (bien étonnés?) hiertoe bij machte.

De winst die deze avond ons heeft opgeleverd, laat zich nu — dit is een week later — het best bepalen, omdat het vele concrete, wat gezegd is, thans ons andere oor is ontvloten en een algemene indruk resteert. Een indruk die zeer nauw verwant is aan die door ons opgedaan in een vergadering van Politeia waar ex-minister Vos en Prof. Josephus Jitta als antagonistische sprekers het woord voerden.

Het lijkt waarschijnlijk dat er een zekere correlatie bestaat tussen het „plannenmaken” en de zich daarmee bezighoudende figuren, zonder dat de plannen of systemen gelijkvormig behoeven te zijn.

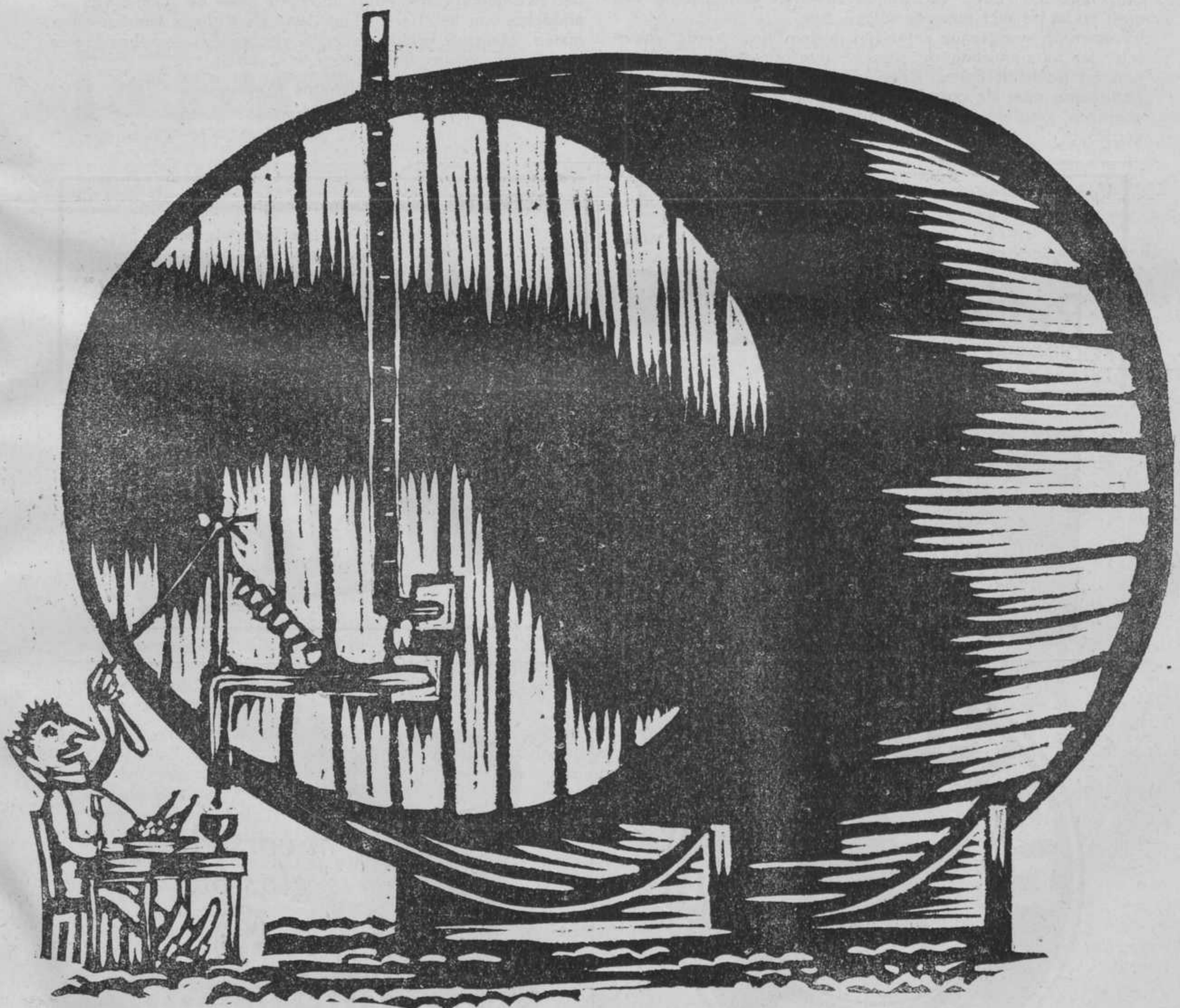
Een merkwaardige ervaring die doet verlangen naar een nieuwe gelegenheid om dit nader te observeren en te toetsen.

L. B.

Naschrift: Naar wij vernemen, hebben enkelen zich opgewonden over een namenverwisseling in het laatste redactioneel. Zij deden dit ten onrechte: het was het Zotje, die in dit geval de eerste persoon was en wie zou het Zotje iets willen verwijten?

Red.

VRIJDAG 3 MAART WIJNVERLOOTING EN KRANTENVERBRANDING





BOEKBESPREKING

MODERN PROZA.

Zo'n boek van Tref of Herremans
Is voor een man als ik te schands
En als ik soms een stukje vors
Dan gaat een horror door mijn tors
Want bleef ik er niet verder af,
Ik groef mijn eigen pornograaf!

D. V.



OVER DE WIJSGERIGE VERWONDERING

door Dr. P. v. Schilfgaarde.

In de oneindige ruimte liep een man, Dr. P. van Schilfgaarde. Hij ging langs het pad der Wijsgerige Verwondering. Dit pad maakte hij slechts 75 bladzijden lang en toch blijkt het zeer moeilijk van dit stukje, vrij kort op de oneindigheid, niet af te dwalen.

De gewone mens die zich nooit bewust wijsgerig verwonderde wil hiervan toch wel eens iets weten en volgt dus Dr. van Schilfgaarde. Bij het paadje aangekomen betreedt hij dit en stapt in de voetsporen van de schrijver.

Na enige tijd echter verdwijnen ze in de lucht en hij valt eruit zodat ze niet meer te volgen zijn.

Wanner de weetgierige enige tijd in den blinde verder schuifelt ziet hij plotseling de sporen op grote afstand van het pad uit de lucht dalen. Erheen lopen lijkt makkelijker dan terugkeren naar de oorspronkelijke weg zodat hij, daar aangekomen, ontdekt dat de schijver alweer enige bladzijden verder is.

Na een eindeloos schijnende worsteling waarbij onbestemd geurende lenteluchten, hardhandig pendules afstoffende meiden en wellustig brullende ritsige stieren een grote rol spelen, bereikt hij goddank het eind, en is blij dat het pad geen 350 bladzijden lang is; waarmee ik maar zeggen wil dat de schrijver voor een gewoon mens wel eens te hoog gaat en soms ook van zijn onderwerp afdwaalt.

De algemene indruk van het boekje blijft zeer vaag en het is m.i. niet geschikt om als eerste contact met de wijsbegeerte te dienen.

P. C. KOORN.



DELFTSCHE STUDENTEN MOTORCLUB.

A.s. Vrijdag 3 Maart organiseert de D.S.M. een tocht naar Amsterdam. Start om 11 uur voor de Sociëteit „Phoenix”. Tijdens de heenweg wordt op Schiphol geluncht, terwijl 's middags om 2 uur een bezoek aan de Nederlandse Ford Fabriek op het programma staat. 's Avonds zal na een borrel en een diner in Amsterdam een nachtrit naar Delft terug worden gehouden. Totale afstand \pm 200 km.

Namens het Bestuur,
E. VAN LAER, Secretaris.



De Commissie uit het Eerste Jaar van 1948 maakt bekend dat tweedejaars met enige interesse voor de balans van de middelen van het Eerste Jaar 1948 deze thans kunnen gaan inzien. Daartoe hebben zij zich slechts tot den Thesaurier van bovengenoemde commissie te wenden.

Namens de Commissie
uit het Eerste Jaar 1948
W. G. EINTHOFF, Thesaurier.

Voor Fotograaf...

Reijken

KOORNMARKT 72
TELEFOON 1765

Een aloude en
goede MOS
's avonds even nog
een BIERTJE bij

Jan Garos

TREFPUNT voor Zakenvrienden

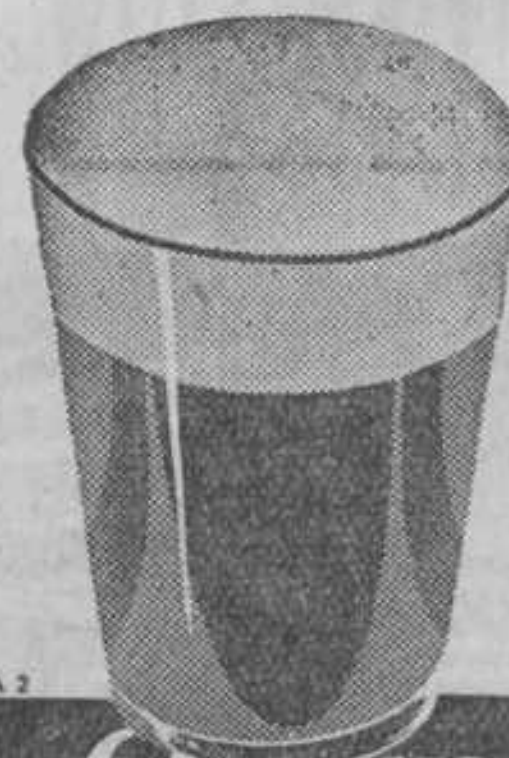
Mannen van de Industrie en
de Vorsers der Wetenschap

Café Restaurant

„t Prinsenhof”

Oude Langendijk 13 — Delft — Telefoon 16

Directie: W. REINDORP



'n vorstelijk
glas bier



Oranjeboom